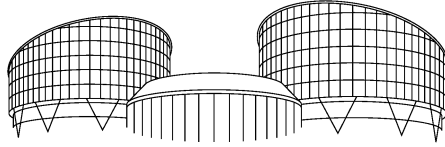

Tradus și revizuit de IER (<http://ier.gov.ro/>)

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A PATRA

DECIZIE

Cererea nr. 24183/21
formulată de Gheorghe PIPEREA
împotriva României

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită la 5 iulie 2022 într-o cameră compusă din:

Tim Eicke, *președinte*,

Faris Vehabović,

Pere Pastor Vilanova, *judcători*,

și Crina Kaufman, *grefier adjunct de secție a.i.*,

Având în vedere cererea nr. 24183/21 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Gheorghe Piperea („reclamantul“) născut în 1970 și domiciliat în București, a sesizat Curtea la 30 martie 2021, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția“),

după ce a deliberat în acest sens, pronunță următoarea decizie:

OBIECTUL CAUZEI

1. Prezenta cerere are ca obiect susținerile reclamantului, în temeiul art. 8 din Convenție și art. 2 § 1 din Protocolul nr. 4 la Convenție, potrivit cărora declararea stării de alertă în România la 18 mai 2020, pentru a limita efectele pandemiei provocate de SARS-CoV-2, ar fi dus la restrângerea dreptului său la libertatea de circulație și ar fi constituit o atingere adusă dreptului său la respectarea vieții private dată fiind obligația, în anumite cazuri, de a completa o declarație indicând scopul, destinația și durata deplasării, precum și alte date cu caracter personal.

2. Originea cauzei și măsurile legislative și administrative instituite într-o primă etapă în România începând cu 16 martie 2020, prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență, sunt descrise în decizia *Terheș*

împotriva României [(dec.), nr. 49933/20, pct. 4-9, 13 aprilie 2021]. În urma încetării stării de urgență, prin Hotărârea nr. 394/2020 din 18 mai 2020, Guvernul a declarat starea de alertă, care a fost succesiv prelungită până la 8 martie 2022.

3. În special, reclamantul se plânge că a suferit, în calitatea sa de profesor universitar de drept comercial, o restrângere a capacității sale de a-și îndeplini misiunea de predare în condiții optime, din cauza distanțării față de studenți.

4. Totodată, contestă în mod general Hotărârea Guvernului nr. 293/2021 din 10 martie 2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 martie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de Covid-19. Mai pe larg, contestă măsuri precum distanțarea socială, necesitatea purtării măștii și a izolării pentru un anumit număr de zile în cazul unui test biologic pozitiv de SARS-CoV-2, de a cărui fiabilitate se îndoiește. Apreciază că toate măsurile sunt în același timp insuficiente și inutile.

5. A introdus, la 16 martie 2021, în fața instanțelor naționale o acțiune în contencios administrativ împotriva Hotărârii Guvernului nr. 293/2021 din 10 martie 2021, procedură care era încă pendinte la data ultimelor informații.

MOTIVAREA CURȚII

6. Curtea consideră că nu este necesar să examineze dacă reclamantul a epuizat căile de atac interne, dat fiind că nu a informat Curtea cu privire la rezultatul acțiunii sale în justiție, cauza fiind, în orice caz, inadmisibilă, pentru următoarele motive [*Baillard împotriva Franței* (dec.), nr. 6032/04, 25 septembrie 2008].

7. Art. 34 din Convenție nu autorizează formularea de plângeri *in abstracto* privind încălcări ale Convenției. Acesta nu recunoaște *actio popularis* [*Klass și alții împotriva Germaniei*, 6 septembrie 1978, pct. 33, seria A, nr. 28, și *Partidul Muncitoresc Georgian împotriva Georgiei* (dec.), nr. 9103/04, 22 mai 2007], ceea ce înseamnă că un reclamant nu se poate plânge de o dispoziție de drept intern, de o practică națională sau de un act public doar pentru că, în opinia acestuia, ar fi încălcată Convenția [*Zambrano împotriva Franței* (dec.), nr. 41994/21, pct. 41, 21 septembrie 2021].

8. În plus, reclamantul trebuie să își susțină pretențiile atât în fapt, furnizând Curții elementele factuale de probă necesare, cât și în drept, explicând de ce, în opinia lor, dispoziția invocată din Convenție a fost încălcată [*mutatis mutandis*, *Trofimchuk împotriva Ucrainei* (dec.), nr. 4241/03, 31 mai 2005]. În această privință, art. 47 din regulamentul Curții, care reglementează conținutul cererilor individuale, prevede că:

„1. Orice cerere formulată în temeiul art. 34 din Convenție se face pe formularul pus la dispoziție de grefă, cu excepția cazului în care Curtea nu hotărăște altfel. Aceasta trebuie să conțină toate informațiile cerute în părțile relevante din formularul de cerere și să indice:

DECIZIA PIPEREA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

[...]

e) o expunere succintă și lizibilă a faptelor;

f) o expunere succintă și lizibilă a pretensei sau a pretinselor încălcări ale Convenției și a argumentelor pertinente; și

[...]

2. a) Toate informațiile prevăzute la lit. e) – g) de la alin. (1) de mai sus trebuie să fie prezentate în partea relevantă din formularul de cerere și trebuie să fie suficiente pentru a permite Curții să stabilească, fără a fi nevoie să consulte alte documente, natura și obiectul cererii.

[...]”

9. Or, reclamantul se mulțumește să spună că a suferit o restrângere a dreptului său la libertatea de circulație și invocă art. 2 § 1 din Protocolul nr. 4 la Convenție, fără să-și justifice mai mult capătul de cerere. Indică, ca unic element de fapt concret, că în calitatea sa de profesor universitar de drept, a suferit o restrângere a capacității sale de a-și îndeplini misiunea de predare în condiții optime, din cauza distanțării față de studenți. Nu oferă alte precizări în această privință, nu menționează, de exemplu, datele (sau perioadele) la care a avut intenția de a se prezenta la sediul universității și a fost împiedicat să o facă. Nu indică nici care au fost aranjamentele concrete instituite la locul de muncă, care ar fi fost de natură să aducă atingere dreptului său la libertatea de circulație.

10. Curtea remarcă, de asemenea, că măsurile denunțate de reclamant se circumscriu unui context particular, fiind impuse în cadrul stării de alertă declarate în România la 18 mai 2020, consecutiv stării de urgență instituite la 16 martie 2020, pentru motive sanitare. Fără îndoială, pandemia de Covid-19 poate avea efecte foarte grave nu doar asupra sănătății, ci și asupra societății, a economiei, a funcționării statului și asupra vieții în general, iar situația, prin urmare, trebuie calificată drept „context excepțional imprevizibil” [a se vedea în acest sens *Terheș împotriva României* (dec.), nr. 49933/20, pct. 39, 13 aprilie 2021].

11. Curtea observă în continuare că măsurile contestate de reclamant în mod general și imprecis au vizat ansamblul populației, din cauza condițiilor sanitare pe care autoritățile naționale competente le-au considerat grave (*Terheș*, citată anterior, pct. 40). Reclamantul nu arată că ar fi făcut obiectul unei măsuri de prevenire individuale și nu pretinde că nu ar fi avut libertatea să se deplaseze în afara domiciliului din diferite motive și nici că ar fi fost constrâns la izolare pe o anumită perioadă, din cauza unui test pozitiv (*ibidem*, pct. 42-43).

12. Cu privire la pretinsa atingere adusă dreptului reclamantului la respectarea vieții private, care ar fi fost contrară art. 8 din Convenție dată fiind obligația în anumite cazuri de a completa o declarație indicând scopul, destinația și durata deplasării, precum și alte date cu caracter personal, Curtea observă că persoana în cauză nu a precizat nici dacă a făcut efectiv obiectul

DECIZIA PIPEREA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

unor controale cu ocazia deplasărilor sale, nici în ce mod i-a fost încălcat concret dreptul la respectarea vieții private.

13. Curtea acordă importanță și faptului că reclamantul nu a explicat în mod precis efectele pe care măsurile le avuseseră asupra stării sale. Într-un mod mai general, persoana în cauză nu a prezentat nicio probă concretă pentru a descrie în ce mod trăise efectiv în această perioadă (*Terheș*, citată anterior, pct. 44)

14. În sfârșit, Curtea subliniază că reclamantul se plângea *in abstracto* de insuficiența și de lipsa de adecvare ale măsurilor luate de statul român pentru a combate răspândirea virusului SARS-COV-2. Nici în această privință nu furnizează informații asupra situației sale personale și nu explică mai precis în ce mod pretinsa neîndeplinire de către autoritățile naționale ar fi susceptibilă să îl afecteze direct și să îl vizeze pe motivul unor eventuale caracteristici individuale (supra, pct. 4).

15. Având în vedere ansamblul elementelor de care dispune și în măsura în care faptele în litigiu sunt de competența sa, Curtea consideră că aceste capete de cerere fie nu îndeplinesc criteriile de admisibilitate prevăzute la art. 34 și art. 35 din Convenție, fie nu relevă nicio aparență a unei încălcări a drepturilor și libertăților consacrate de Convenție sau de protocoalele sale.

Reiese că cererea trebuie respinsă în temeiul art. 35 § 4 din Convenție.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză și apoi comunicată în scris la 1 septembrie 2022.

Crina Kaufman
Grefier adjunct a.i.

Tim Eicke
Președinte